

'La Estupidez', Tristero: 'Is het het geld dat jullie zo stom maakt?'

Brussel

09/03/2017 - 09:56

Tom Peeters © BRUZZ

Tussen al het geruzie en de hilariteit die daarmee gemoeid is op de scene vraagt een corrupte flik op leeftijd zich plots af hoeveel tijd hij nog heeft om grootse dingen te doen. (© Tristero)

Dat een vlinder die in Thailand met zijn vleugels wappert in Parijs een tornado kan veroorzaken. In *La Estupidez*, dat gisteren in première ging in de KVS, is het een mathematische zekerheid die een wereld, graaiend naar geld, niet aankan.

Tristero, het Brusselse theatergezelschap, besteedde het potje (project)subsidies dat ternauwernood voor haar weggelegd was, aan een stuk dat drie uur lang, ergens tussen melodramatische deurenkomedie en road movie, de draak steekt met onze op poen beluste psyche, en hoe vermoeiend die wel niet is.

Tussen al het geruzie en de hilariteit die daarmee gemoeid is op de scene vraagt een corrupte flik op leeftijd zich plots af hoeveel tijd hij nog heeft om grootse dingen te doen. En droomt een simpel, iets te praatgraag meisje, dat haar dagen slijt achter het loket van een lokale cinemazaal, van meer. Een andere jonge vrouw, die eerst met enkele lotgenoten de casino's tracht te slim af te zijn, wil nu ze zwanger is, naar huis en roept uit: "Is het het geld dat jullie zo stom maakt?"

Steekpenningen

In *La Estupidez* (De Domheid) onderzoekt de Argentijnse toneelschrijver Rafael Spregelburd de hebzucht aan de hand van een reeks schijnbaar losstaande gebeurtenissen in een motel in Las Vegas. Net als voor zes andere theaterstukken die hij tussen 1997 en 2008 schreef, liet hij zich daarbij inspireren door het bekende schilderij van Jheronimus Bosch over de zeven hoofdzonden. Daarop houdt een corrupte rechter met zijn rechterhand zijn staf vast, terwijl hij met zijn linkerhand steekpenningen aanneemt.

Vijfhonderd jaar na Bosch wilde ook Spregelburd de drijfveren van onze graaiende, gierige soort doorprikken. Hij doet het met Hollywood-clichés als Italiaanse maffiosi die achterstallige schulden komen opeisen, maar evengoed met herkenbare banaliteit: "Wordt dat met de pot betaald of betaalt iedereen apart?" Hij heeft er meer personages en tekst, maar minder verf voor nodig dan de Hollandse grootmeester.

Het toneelstuk dat vijf jaar geleden al bewerkt werd door het bevriende Franstalig-Brusselse gezelschap Transquiquennal, waarop deze Nederlandstalige versie gebaseerd is, begint immers met twee oplichters die veel geld willen verdienen aan een schilderij van een onbestaande neomodernist waarop amper iets te zien is. Je kan het zien als een vlammende kritiek op hoe het neoliberale denken ook de kunstsector in zijn greep heeft. Wie is er trouwens nog verrast als blijkt dat het verhaal dat ze verzonnen om hun slag te slaan achteraf gewoon waar blijkt te zijn? *Alternative facts*, quoi.

Verkleedpartijen

Het is maar een van de parallelle verhaallijnen in dit weerbarstige patchwork, die na een iets te lange aanloop uiteindelijk toch in mekaar beginnen te haken. Met dank ook aan de goed gecaste gastacteurs, Dirk Van Dyck en Iris Van Cauwenbergh, die even flexibel als de drie vaste spelers van Tristero gemiddeld vijf rollen aankunnen, inclusief de elkaar snel opvolgende dialogen en verkleedpartijen.

Wie het de drie volle uren volhoudt, komt te weten of de geniale wetenschapper-mathematicus, die in staat is complexe systemen te ontrafelen en een cijfermatig verband ziet tussen een druppelende kraan, de ringen van Saturnus en de loterijuitslagen, gelijk heeft zijn ontdekkingen niet te willen delen en verzilveren, omdat hij vreest dat de wereld er niet klaar voor is. En of tegen de stroom inroeien in een maatschappij die altijd meer wil, zin heeft/geeft.

<http://www.bruzz.be/nl/uit/la-estupidez-tristero-het-het-geld-dat-jullie-zo-stom-maakt>